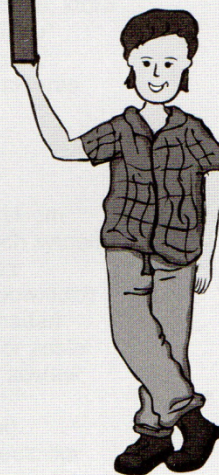
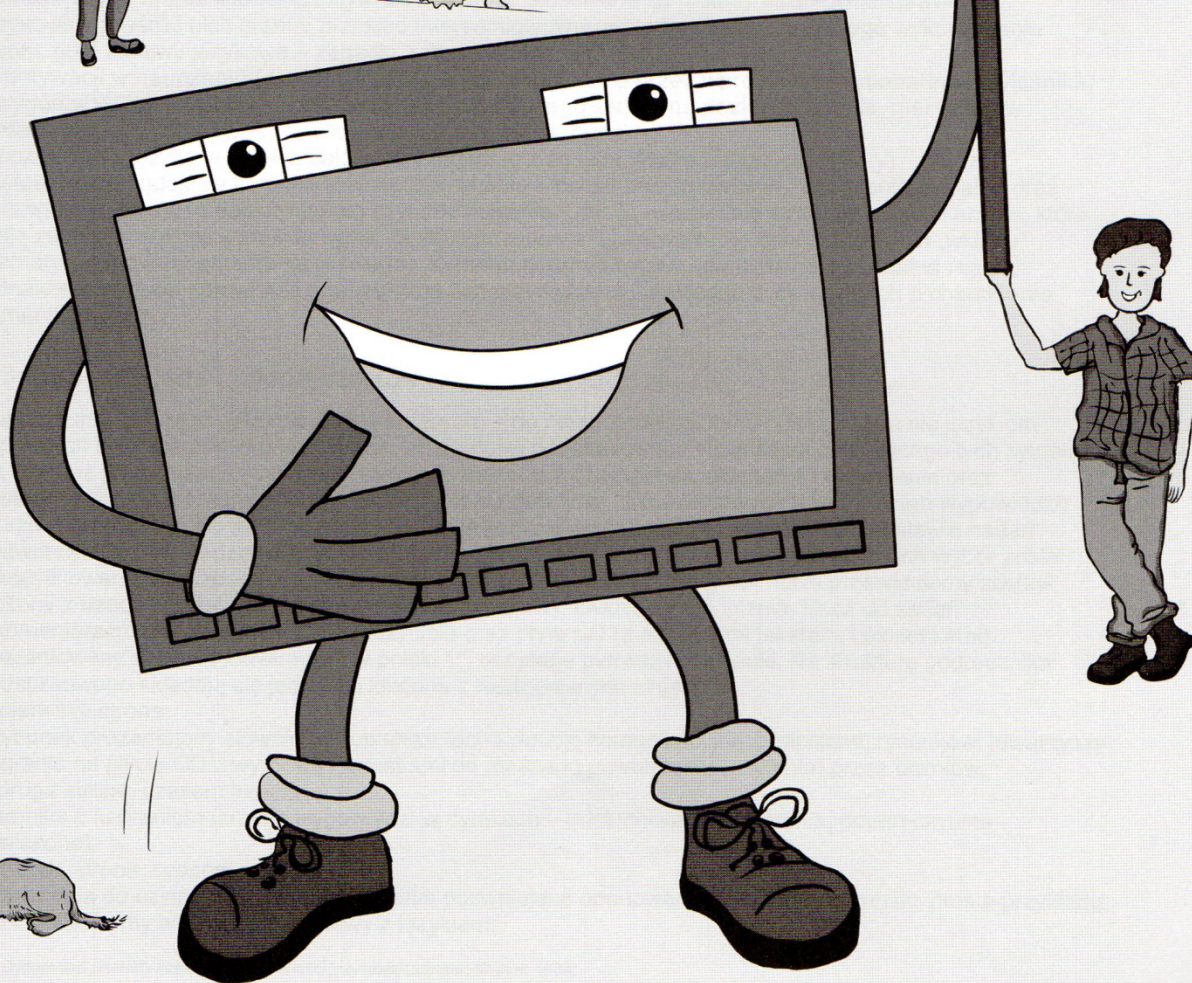
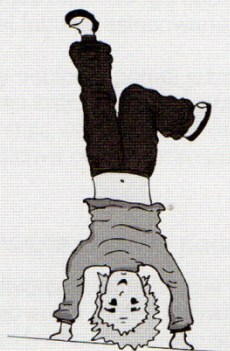

Klucz do zadań

z komentarzem dydaktycznym
oraz transkryptami nagranych tekstów

1. Koncepcja podręcznika

Pragniemy zaprezentować „Bawimy się w polski” – pierwszy z cyklu trzech podręczników (z obudową), przeznaczony do nauki języka polskiego dla dzieci i młodzieży przebywających za granicą.

1.1. Odbiorca

Podręcznik jest adresowany do dzieci uczących się języka polskiego za granicą jako pierwszego lub drugiego, przede wszystkim do dzieci polonijnych, zwłaszcza tych urodzonych za granicą, które wychowują się przede wszystkim w środowisku obcojęzycznym. Dzieci polonijne, znające trochę język polski (język mówiony, stosowany w komunikacji w rodzinie), mogą uczyć się z pierwszej części w krótszym czasie. Podręcznik może też służyć jako uzupełnienie – pomoc w doskonaleniu kompetencji w zakresie znajomości języka polskiego – dla dzieci uczących się za granicą według programów polskich, dla których realizacja materiału okazuje się za trudna.

Przewidywany wiek odbiorcy: 8-12 lat. Najmłodszy odbiorca jest uczniem w okresie wczesnoszkolnym, ma specyficzne potrzeby poznawcze i psychiczne, określony poziom kompetencji we własnym (ojczystym) języku. Dziecko w wieku 8-12 lat myśli w sposób konkretno-obrazowy, co wpłynęło na dobór metod w podręczniku. Najistotniejsze w uczeniu takiego odbiorcy jest pozyskanie jego zainteresowania. Czynniki ten wpłynął na metody i na rodzaj fabuły zastosowanej w książce, tematykę, sposób jej przedstawienia i rodzaje ćwiczeń.

Zakładamy, że nawet najmłodszy odbiorca potrafi już pisać (na poziomie propedeutycznym) i czytać (na poziomie semantycznym) w języku kraju, w którym przebywa. Pomimo tego jednostki lekcyjne zawierają minimalne dawki materiału, narastają wolno i rozwijają się w sposób spiralny. Takie podejście ułatwia wprowadzenie zagadnień i słownictwa oraz powracanie do nich, pozwala też na powtarzanie i utrwalenie, oswaja z materiałem.

1.2. Zasady i metody stosowane w cyklu podręczników

Ze względu na specyficznego odbiorcę istotne będzie w podręczniku stałe kierowanie się zasadami:

- aktywnego udziału ucznia (stosowanie metod aktywizujących, angażujących wszystkie zmysły odbiorcy i wdrażających w zróżnicowaną aktywność: szeroko stosowane są metody kształcenia sprawności językowej¹, a wśród nich drama, przekład intersemiotyczny, metoda analizy i twórczego wykorzystania wzoru, gry i zabawy językowe – zagadki, rebusy, labirynty);
- motywacji w nauczaniu (dbałość o zainteresowania ucznia przez wprowadzenie bohatera-rówieśnika, przygód w wątku fabularnym, ciekawostek otaczającego świata na poziomie ucznia, gier i zabaw dydaktycznych: krzyżówek, kolorowanek, rozsypanek, puzzli);
- poznawania języka w sposób całościowy (zgodnie z zasadą *Whole Language Theory*) – przez zastosowanie podejścia komunikacyjnego: słuchanie – osłuchanie, mówienie, rozumienie globalne oraz szczegółowe tekstu, a dopiero potem czytanie i pisanie. Całość uwzględnia strategię komunikacyjną, które mają zapewnić sukces komunikacyjny. Ta zasada zobowiązuje również do minimalizowania „wkładu” gramatycznego (komentarza językowego). Komentarz gramatyczny ograniczono do podania reguły, jednakże konkretna sprawność gramatyczna jest przyswajana i utrwalana w ćwiczeniach o charakterze komunikacyjnym.

1.3. Struktura kursu i podręczników

Całość kursu (pełnego cyklu dla początkujących) – do osiągnięcia poziomu posługiwania się językiem w prostych sytuacjach komunikacyjnych, znajomości podstawowego słownictwa dotyczącego tych sytuacji, jak również pól semantycznych związanych z obszarami dzieciństwa, słuchania i rozumienia oraz zapisywania prostych komunikatów i odczytywania prostych, kilkudzaniowych tekstów (form wypowiedzi) – przewidywana jest na trzy lata nauki. Sytuacje komunikacyjne zostały wybrane na podstawie badań frekwencyjności prowadzonych przez glottodydaktyków. Chcemy jednak zaznaczyć, że ich wybór został zmodyfikowany i rozszerzony o świat zainteresowań dziecka. Na każdy rok nauki przewidujemy zestaw złożony z trzech książek. Są to: podręcznik podstawowy, ćwiczenia dla ucznia, klucz do zadań z komentarzem metodycznym dla nauczyciela oraz płyta CD (z nagraniem tekstami i piosenkami). Prezentowany zestaw („Bawimy się w polski 1”) obejmuje pierwszy rok nauki. Na strukturę podręcznika podstawowego składają się jednostki złożone z następujących części:

- pierwsza strona:
 - rysunek prezentujący słownictwo lub ukazujący sytuację komunikacyjną z napisami; rysunkowi towarzyszy nagranie na płycie CD z wymową i kwestiami do głośnego powtarzania (czytania) przez uczniów;
- druga strona, czasem trzecia:
 - komiks z nagraniem (krótkie wypowiedzi w dymkach – odsłuchiwanie z nagrania, potem czytane i ćwiczone);
- trzecia strona, czasem czwarta:
 - ćwiczenia do czytania i mówienia, zadania pozwalające opanować materiał gramatyczny, proste przykłady lub tabelki, formy wypowiedzi, zabawy z językiem;

¹ A. Dyduchowa, *Metody kształcenia sprawności językowej uczniów*, Kraków 1988.

- czwarta lub piąta strona (czasem szósta):
 - piosenki i wiersze (tekst i nagranie);
 - dodatkowo (nie w każdym rozdziale) – ćwiczenie podsumowujące o charakterze zabawowo-zagadkowym;
 - ćwiczenia prawidłowej wymowy w postaci zabawnych wierszyków do wielokrotnego powtarzania;
 - w niektórych rozdziałach – propozycje lekturowe z zakresu literatury dziecięcej.

Każdej stronie odpowiadają zadania w „Zeszytach ćwiczeń” (zwykle osiem ćwiczeń). Na marginesie lub w ramkach wypisane jest nowe słownictwo. Po pięciu jednostkach przewidziano sekcję o charakterze powtórzeniowym i nieco odmiennej strukturze. W podręczniku i w ćwiczeniach dodatkowym przewodnikiem są ikonki informujące, nad którą sprawnością uczeń szczególnie będzie pracować. Jedną z nich, „Nauczyciel objaśnia”, sugeruje ćwiczenie, którego wykonanie uzależnione jest od pomocy organizacyjnej i dydaktycznej nauczyciela.

Część pierwsza cyklu – podręcznik zasadniczy, składa się z osiemnastu lekcji (piętnaście jednostek edukacyjnych i trzy powtórzeniowe). Dodatkowo podręcznik zawiera część podsumowującą całość (19. jednostka) i test końcowy (20. jednostka), osławający dzieci z zadaniami certyfikacyjnymi. Jednostka podręcznikowa (z podręcznika podstawowego i ćwiczeniowego) przewidziana jest na 135 minut (trzy lekcje szkolne). W przypadku stwierdzenia trudności czas poświęcony na przyswojenie materiału może być wydłużony. Podczas pracy z dziećmi, posługującymi się językiem polskim lepiej, można nieco skrócić czas (np. do dwóch lekcji szkolnych), jednak w takich przypadkach należy postępować ostrożnie (ze względu na częste „trwanie w błędzie” przy niewłaściwym opanowaniu podstaw języka).

1.4. Uwagi praktyczne do pracy z podręcznikiem

Lekcja może rozpoczynać się od krótkiej „rozgrzewki”: uczniowie używają języka, który już znają (poza lekcją pierwszą, dlatego jest ona mniej „nasycona” materiałem). Otwarcie na nowy materiał (konstrukcje, słownictwo) dobrze jest zaplanować przy zamkniętych książkach, z zastosowaniem przykładów (pokazywanie rzeczywistych przedmiotów, rysunków, zdjęć, rysowanie na tablicy, ukazywanie mimiki i gestów).

Przy wprowadzeniu nowego wyrazu wskazana jest praca nad wymową (2-, 3-krotne wymówienie przez nauczyciela, potem powtórzenie przez grupę, w końcu indywidualne powtarzanie przez uczniów). Prezentacja materiału z podręcznika jest poparta rysunkami i nagraniami (uczniowie zgodnie ze wskazówkami: słuchają i powtarzają, słuchają i wskazują, słuchają i czytają, obserwują i piszą itp.). Przed zaprezentowaniem nowego epizodu z komiksowej historyjki wskazane jest wspólne z uczniami krótkie przypomnienie poprzedniej części (przypomnienie leksyki). Jeśli przypuszczamy, że nowe słownictwo utrudni zrozumienie nagrania, dobrze jest wprowadzić je przed przeczytaniem tekstu wspomnianą metodą. Proponujemy dwukrotne odsłuchiwanie (i czytanie) tekstu. Po upewnieniu się, że uczniowie go zrozumieli (przez pytania), można przejść do ćwiczeń.

Przed każdym ćwiczeniem nauczyciel musi być przekonany, że dzieci rozumieją cel działań i wiedzą, co mają robić. Do ważniejszych zadań należą dialogi oparte na konstrukcjach z historyjki komiksowej (nawiązujące do sytuacji komunikacyjnych) i ćwiczone w parach, a także wprowadzane formy wypowiedzi (życzenia, zaproszenie, ustna instrukcja, ogłoszenie itp.). W ćwiczeniach zastosowano wiele gier dydaktycznych (krzyżówki, wykreślanki, rebusy, zagadki językowe, labirynty), by wzmocnić zainteresowanie uczniów.

Nagrane wiersze mogą służyć do wielokrotnego powtarzania (nauka wymowy i słownictwa metodą mnemotechniczną) i inicjowania małych inscenizacji. Dołączone do lekcji nagrane piosenki służą do opanowania tekstu na tle melodycznym i prowadzą do szybkiego oraz przyjemnego poznawania struktur i słownictwa. Tekst piosenek często prezentowany jest w podręczniku we fragmentach – nagranie zawsze przedstawia całość (nauka całości lub fragmentu będzie zależała od zaawansowania językowego uczniów). Podczas ćwiczeń z sekcji *Sztuka wymowy* należy zwrócić szczególną uwagę na prawidłową artykulację i ćwiczenie oddechu.

Podczas pracy z „Zeszytem ćwiczeń” można kierować uwagę uczniów pracujących szybciej na kolorowanie i uzupełnianie ilustracji do konkretnego zadania. Ćwiczenia, bogato wyposażone w liczne rysunki, zostały celowo wydane w wersji czarno-białej, by ułatwić nauczycielowi dostosowanie zadań do zróżnicowanego poziomu i tempa pracy uczniów (przez zajęcie uczniów szybszych uzupełnianiem obrazków związanych z danym zadaniem podczas pracy w klasie). Taki tryb zajęć pozwala też na utrwalanie ćwiczonego materiału: słownictwa, struktur, wątków tematycznych – przez dłuższe z nim obcowanie.

1.5. Gramatyka

Zagadnienia gramatyczne ujawniają się przez teksty, początkowo w prostych komunikatach do zapamiętania (w postaci całych struktur), potem przedstawiane są w prostych przykładach i zestawieniach bez niepotrzebnych komentarzy i definicji. Reguły zawsze pojawiają się w podręczniku (czasem na marginesie) w stałym ujęciu graficznym: w ramkach lub tabelkach – wprowadzane przez postać komputera – Kompa (jednorazowo przez smoka, który uaktywniony zostanie w części drugiej podręcznika). Dokładne wytłumaczenie zasady gramatycznej (jeśli zajdzie taka potrzeba) leży po stronie nauczyciela prowadzącego. Pojawiające się w lekcji ćwiczenia komunikacyjne są tak skonstruowane, by utrwalać daną strukturę

gramatyczną zawsze w kontekście zdaniowym i sytuacyjnym. W przypadku uczenia dzieci najpierw należy je zapoznawać ze strukturami najwyższymi (komunikaty, wypowiedzenia, składnia), potem – z podporządkowanymi im niższymi poziomami języka (fleksja, słowotwórstwo, fonetyka). Jednak tam, gdzie jest to niezbędne, należy tę kolejność zmienić (np. zapoznanie z alfabetem przełożone na wymowę głosek, sylab, grup głoskowych, wyrazów).

W całym cyklu (trzyletnim) zakładamy wprowadzenie wszystkich elementów tzw. małej gramatyki języka polskiego, z uwzględnieniem badań dotyczących frekwencji użycia poszczególnych przypadków. Ze względu na przydatność komunikacyjną poszczególne przypadki są wprowadzane w następującej kolejności: mianownik, biernik, narzędnik, dopełniacz; pozostałe: miejscownik, celownik, wołacz – wprowadzane są później (ich celowa preorientacja nastąpi w kolejnych częściach cyklu). W większości ogniw lekcyjnych wprowadza się równolegle odmianę rzeczownika i przymiotnika w konkretnym przypadku. W pierwszej kolejności uwzględniamy odmianę wyrazu w liczbie pojedynczej, a dopiero przy kolejnych sytuacjach komunikacyjnych uczeń zaznajamia się z odmianą wyrazu w konkretnym przypadku w liczbie mnogiej. Taka segmentacja materiału gwarantuje sukces w nauczaniu.

Ponadto zawsze wprowadzamy zestaw czasowników z rekcją w danym przypadku. Pozwala to odbiorcy na budowanie całych konstrukcji zdaniowych i użycie ich w konkretnej sytuacji komunikacyjnej. Chcemy także zaznaczyć, że każdy element gramatyczny podporządkowany jest konkretnej sytuacji komunikacyjnej, wokół której zarysowany jest wątek fabularny lekcji. W naszym ujęciu gramatyka podporządkowana jest komunikacji, a nie odwrotnie. Ponadto, co kilka jednostek lekcyjnych pojawia się sytuacja komunikacyjna, która bazuje na wcześniej poznanych formach gramatycznych. Lekcje tego typu pozwalają na rozszerzenie słownictwa, poznanie nowego kontekstu komunikacyjnego, ale przede wszystkim mają charakter powtórzeniowo-utrwalający. Zwalniają nieco proces dydaktyczny w celu pogłębienia i strukturalizowania posiadanej przez odbiorcę wiedzy. Jako autorki cyklu w doborze materiału gramatycznego w dużej mierze posilkowaliśmy się wskazówkami zawartymi w Standardach Wymagań Egzaminacyjnych opracowanych przez Państwową Komisję Poświadczania Znajomości Języka Polskiego jako Obcego.

Pełny kurs (trzy części cyklu) obejmie następujące zagadnienia gramatyczne:

- alfabet (wymowa głosek w izolacji i w kontekście);
 - odmiana rzeczowników i przymiotników przez przypadki w liczbie pojedynczej i mnogiej, odmiana niektórych rzeczowników nieregularnych typu *dziecko, tydzień, rok, oko, ucho, ręka, pieniądze*;
 - odmiana liczebników głównych i porządkowych przez przypadki;
 - odmiana zaimków pytających (*kto, co, jaki, który, czyj*);
 - odmiana zaimków osobowych;
 - odmiana zaimków dzierżawczych;
 - odmiana czasowników dokonanych i niedokonanych;
 - tryb oznajmujący, przypuszczający oraz rozkazujący;
 - nieosobowe formy czasownikowe typu (*można, trzeba, warto, powinien, należy; mówi się; nie ma, nie było, nie będzie*);
 - czasowniki modalne z bezokolicznikiem (*chcę, muszę, mogę*);
 - konstrukcja: *mieć* + bezokolicznik;
 - czasowniki ruchu;
 - stopniowanie przymiotników;
 - stopniowanie przysłówków;
 - nazwy mieszkańców krajów oraz przymiotniki tworzone od nazw krajów;
 - zdania pojedyncze minimalne (nierozwinięte) i rozwinięte (oznajmujące, pytające, rozkazujące).
- Podczas każdej lekcji (niezależnie od tego, czy działaniom uczniów towarzyszy zapis) zwraca się uwagę na polską ortografię. Każdy ortogram (wyraz z problemem ortograficznym) pojawiający się w tekście powinien być przez uczniów przyswojony. W zeszycie ćwiczeń znajdują się ćwiczenia zwracające uwagę na zapis ortograficzny.

1.6. Bohaterowie

Bohaterami podręcznika są dzieci w wieku od 8 do 12 lat. Najstarszy, Marek, ma 12 lat i przyjechał ze swoją rodziną ze Stanów Zjednoczonych na stałe do Polski. Marek ma młodszą siostrę, Krysię (8 lat), która łącznie z swoją przyjaciółką, Agnieszką (2. część cyklu). W Stanach została jeszcze babcia z dziadkiem. Rodzeństwo poznaje w polskiej szkole nowych przyjaciół: 12-letnią Anię i 9-letniego Pawła. Dziadkowie Ani mieszkają w Niemczech, a Paweł ma ciocię w Paryżu. Bohaterom towarzyszy pies Pawła, Pikuś, i kotka Krysi i Marka, Henia. Bohaterowie, oprócz codziennych zmagania szkolnych, przeżywają liczne przygody (np. zgubienie się Krysi w centrum handlowym, wchodzenie w wirtualny świat komputera Marka (np. Komp „opowiada” legendy – 2. część cyklu). Komputer, który Marek przywiózł ze Stanów, posiada niezwykle możliwości – wie, co dzieci myślą, gdzie się znajdują itp. Z tych niezwykłych mocy potrafią korzystać tylko Marek i Krysia. Paweł i Ania pełnią rolę przewodników po Polsce i jej zwyczajach (np. są „znawcami” obchodzenia andrzejek czy dnia św. Mikołaja (2. część)). W tle znajdują się dorośli: rodzina, nauczyciele, przedstawiciele różnych zawodów (nazwy pokrewieństw, nazwiska, nazwy zawodów). Postaci są dobrze zarysowane, także od strony plastycznej (rozpoznawalne) i przedstawione na początku podręcznika. Z bohaterami książki, Krysią, Markiem, Anią i Pawłem, odbiorcy poznają język polski: słownictwo i zwroty

oraz formy wypowiedzi wykorzystywane w codziennej komunikacji, a także polskie realia kulturowe. Bohaterowie książki w komiksach wprowadzają uczniów w codzienne sytuacje (w szkole, w domu, w sklepie, w zabawie), a także przybliżają wiedzę o polskich zwyczajach i tradycjach.

1.7. Koncepcja graficzna

W celu wprowadzenia odbiorcy w codzienną komunikację i wydarzenia związane z bohaterami posługujemy się formą komiksu. Forma ta pozwala na uniknięcie długich, werbalnych objaśnień, opisuje sytuację za pomocą rysunku i wprowadza proste dialogi.

W niektórych lekcjach zostały wykorzystane materiały autentyczne, jak: fotografie niektórych obiektów w Polsce, znanych ludzi, reprodukcje obrazów, kartki z życzeniami (w pozostałych częściach pojawiają się też mapki, pocztówki polskich miast oraz krajobrazów, zdjęcia ukazujące zwyczaje związane ze świętami). Wykorzystano także zdjęcia lub rysunki obrazujące realia życia codziennego, użyto je do ćwiczeń konkretnych sprawności językowych, np. witryna sklepowa czy plansza w barze, na których ukazane są produkty z cenami.

Wiele uwagi poświęcono także opracowaniu graficznemu „Zeszytu ćwiczeń”: graficznemu przedstawieniu słownictwa, jak i różnym zabawom graficznym. Wiele w nim labiryntów, rebusów, zgadywanek rysunkowych (ukrywanych w rysunkach napisów, odtwarzania kształtu przedmiotów z kolorowanych puzzli), łączenia rysunków z napisami, komiksów do uzupełnienia komunikatami językowymi, krzyżówek rysunkowych, anagramów, wykreślanek wyrazowych. Elementy rysunkowe w „Zeszytach ćwiczeń” nawiązują do podręcznika zasadniczego (do postaci bohaterów, przedmiotów), ale są wzbogacone o komiczne postaci czy sytuacje (np. postać potwora z dwiema parami oczu).

Zarówno w podręczniku, jak i w ćwiczeniach, znajdują się materiały przybliżające realia kulturowe, np. ulotki, kartki z życzeniami, okładki tytułów literatury dla dzieci i młodzieży, krótkie ogłoszenia (np. o zaginięciu osoby), zaproszenia. Materiały te są wykorzystywane do wyszukiwania informacji, służą do uzupełnienia treści, odnajdywania odpowiedzi na pytania lub przyswojenia odbiorcy formy graficznej konkretnego komunikatu pisanego. Zastosowano także ikonki, objaśnione na pierwszych stronach podręcznika i zeszytu z ćwiczeniami, orientujące nauczyciela i uczniów o typie zadania.

2. Klucz do zadań – podręcznik zasadniczy

Lekcja 1

Dzień dobry! Formy powitań, alfabet.

Zapoznanie z bohaterami. Lekcja poświęcona powitaniom. Wprowadzenie alfabetu – zapoznanie z wymową oraz zapisem głosek.

Wypowiedzi wprowadzające alfabet przekazują zabawną, nieraz absurdalną treść, czasem trudną w wymowie – można się wspólnie z uczniami zastanawiać nad ich sensem (powtarzanie może być wielokrotne).

Gramatyka: alfabet; ćwiczenia fonetyczne związane z wprowadzeniem alfabetu; głoska a litera, sylaba.

Konstrukcje: *Kto to jest? Jak masz na imię? To jest + M./ Nom.; Mam na imię...*

D.

- To jest Henia.
- To jest Paweł.
- To jest Pikuś.
- To jest Komp.
- To jest Krysia.
- To jest Marek.

E.

Ćwiczenie wymaga zainicjowania i zorganizowania zabawy przez nauczyciela.

Nauczyciel przez losowanie (lub przez wybór ochotników) wybiera dziecko, któremu zawiązuje oczy. Inni uczniowie, wybrani wcześniej, witają się z nim. Jeden z uczniów zostaje wyznaczony do zadawania pytań (*Kto to jest? – czyli: Odgadnij, kto się przywitał*). Po odgadnięciu nauczyciel zmienia ucznia, który zgadywał.

Lekcja 2

W klasie. Oficjalne i nieoficjalne formy przedstawiania się.

Gramatyka: odmiana czasownika *nazywać się, mieć (na imię)* (1.-3. os. I.poj.).

Rzeczownik i jego rodzaj (połączenie rzeczownika w określonym rodzaju z zaimkiem wskazującym: *ten, ta, to*).

Konstrukcje: powtórzenie konstrukcji z poprzedniej lekcji; *Nazywam się... Jak się nazywasz?*

Strona 14

Określenie gestów: dobrze; jako tako; źle.

C.

- a. To jest płyta.
- b. To jest linijka.
- c. To jest stół.
- d. To jest plecak.
- e. To jest książka.
- f. To jest gumka.
- g. To jest mazak / pisak.
- h. To jest piórnik.
- i. To jest zeszyt.
- j. To jest ołówek.
- k. To jest tablica.
- l. To jest krzesło.
- ł. To jest pióro.
- m. To jest długopis.
- n. To jest ławka.

Ten stół, plecak, mazak, piórnik, zeszyt, ołówek, długopis.

Ta tablica, płyta, linijka, gumka, książka, ławka.

To pióro, krzesło.

D.

Nauczyciel może zainicjować odegranie scenek z powitaniem i pożegnaniem o różnych porach dnia.

E.

Całowanie w policzki.

F.

1. Do widzenia, do zobaczenia.
2. Cześć, czołem, do miłego zobaczenia.

G.

Nauczyciel zachęca uczniów do wykonania scenek – gier dramatycznych. Upewnia się, czy uczniowie znają formuły powitań i przedstawień (oficjalnych i nieoficjalnych). Uczniowie losują karteczki, na których znajdują się propozycje różnych ról i sytuacji językowych (np. rola nauczycielki, mamy, wujka, uczennicy, dziecka; sytuacje: nowy uczeń w klasie, którego dzieci chcą poznać, przedstawienie się nauczycielce, wujkowi, mamie kolegi itp.). Po przygotowaniu następuje prezentacja scenek. Wnioski: sposoby powitań (przedstawiania się) mogą być różne, zależą od adresata, jego wieku, stopnia znajomości, sytuacji. Uczniowie rozmawiają na temat kulturowej funkcji powitania, można nawiązać do zadania F. i D. – poszerzyć wpisy do dwóch rubryk formuł pożegnalnych/ powitalnych.

H.

Dzień dobry.
Dobranoc. – Dobranoc.
Jak się nazywasz?
Dobry wieczór.
Do widzenia.
Mam na imię Marek.

Lekcja 3

Ile masz lat? Określanie wieku. Liczebnik główny, nazwy członków rodziny.

Słownictwo: liczebniki główne od 1-20, *kolega, koleżanka, mama, tata, siostra, brat, babcia, dziadek, telefon, wszystkiego najlepszego, tort, kartka, e-mail, życzenia, dzwonić.*

Gramatyka: wprowadzenie liczebników głównych od 1-20, odmiana czasownika *mieć* w czasie teraźniejszym.

Konstrukcje: powtórzenie konstrukcji z poprzedniej lekcji; *Ile masz lat? Ile lat ma...? Mam... lat; Ona ma... lat. Czy to numer...? Mój numer to...*

Formy wypowiedzi: zapoznanie z formułą składania życzeń, zapisywanie adresu.

Element kulturowy: *Sto lat* – nagranie, śpiewanie, autentyczna kartka urodzinowa.

D.

Gra zainicjowana przez nauczyciela: to on zadaje pytania (*Jaki numer ma...?*) i wyznacza kolejnych uczniów do określenia liczebnika. Uczniowie szukają przedmiotów i podają liczebniki.

Rozwiązanie:

Tort ma numer jeden.

Parasol ma numer dwa.

Lalka ma numer trzy.

Czekolada ma numer cztery.

Pomarańcza ma numer pięć.

Jabłko ma numer sześć.

Balon ma numer siedem.

Rower ma numer osiem.

Komputer ma numer dziewięć.

Piłka ma numer dziesięć.

Deskorolka ma numer jedenaście.

Kartka ma numer dwanaście.

Samolot ma numer trzynaście.

E.

1. Halo, czy to numer 0148812354? – dziadek Ani
2. Dzień dobry, mój numer to 0334118765 – Paweł
3. Halo, czy to numer 0777829123? – ktoś dzwoni do Jurka
4. Mój numer to 0601892312 – Ania
5. Dzień dobry, czy to numer 0222245812? – ktoś dzwoni do Kasi
6. Mój numer to 0223786123 – Marek

Numer jest połączony z imieniem właściciela telefonu. Słyszane wypowiedzi są pomieszane. Uczniowie słuchają nagrania i przyporządkowują słyszaną wypowiedź do imienia (łączą rozmowy z imionami). Numery czytane są po jednej cyfrze.

G.

Uczniowie otrzymują stereotypowy wzór życzeń urodzinowych. Działania lekcyjne powinny prowadzić (w zależności od umiejętności uczniów) do odejścia od stereotypu oraz do życzeń z innych okazji (np. imienin). Proponujemy życzenia „ideograficzne” – słowa życzeń mogą się ułożyć w kwiatek, serduszko,

balonik. Można pracę uczniów ułatwić – nauczyciel może przygotować kolorowe kartoniki o różnych kształtach na życzenia. Motywację do dalszej pracy wzmocni prezentacja gotowych kartoników z życzeniami na dużej planszy (ścianie) w klasie. Naturalnym stymulantem będzie także połączenie takiej lekcji z urodzinami/ imieninami kogoś z uczniów.

Lekcja 4

Mam długie włosy. Przymiotnik. Ogólny opis wyglądu.

Słownictwo: rzeczowniki – *włosy, uszy, oczy, nos, usta; sierść*; przymiotniki określające wygląd zewnętrzny: *duży – mały, długi – krótki, gruby – szczupły, wysoki – niski, ciemny – jasny, wesoły – smutny; dodatkowo: dobry, mądry, ładny*; zaimek: *mój*.

Gramatyka: rodzaj rzeczownika; związek zgody (przymiotnika z rzeczownikiem).

Konstrukcje: *Jaki jest Marek? On jest... Jakie włosy (uszy, oczy) ma...? On ma... włosy (oczy, uszy).*

Formy wypowiedzi: ogólny opis twarzy, postaci (*wysoki – niski, gruby – szczupły, wesoły – smutny*).

C.

1 – c; 2 – a; 3 – b.

D.

Uczniowie utrwalają nazwy członków rodziny i ćwiczą określanie wyglądu. Można rozszerzyć ćwiczenie na określanie członków własnej rodziny.

E.

Zadanie zainicjowane przez nauczyciela. Uczniowie mogą mieć trudności z określaniem cech postaci z reprodukcji. Należy ułatwić ćwiczenie przez zadawanie prostych pytań. Można skorzystać z większych reprodukcji przyniesionych do klasy. Pierwsza reprodukcja przedstawia Józia Feldmana, jednak uczniowie z pewnością pomylą płeć. Zwrócenie uwagi na tytuł reprodukcji pomoże wyprowadzić ich z błędu.

a. To jest chłopiec. On jest mały. Ma duże, niebieskie oczy i brązowe włosy.

b. To jest szczupła kobieta. Ma ciemne włosy i mały nos.

c. To jest mała dziewczynka. Ona ma ciemne oczy i długie, jasne włosy.

d. To jest kobieta. Ona jest niska i szczupła. Ma ciemne włosy.

F.

Krysia, Marek, mama – Beata Skowron, tata – Michał Skowron, babcia – Wanda Skowron, dziadek – Jerzy Skowron.

G.

Ćwiczenie zainicjowane przez nauczyciela. To on powinien zadawać pytania w odniesieniu do ilustracji. Następnie pracuje metodą dramy: prosi konkretnego ucznia (wybranego przez losowanie) o wejście w rolę konkretnej postaci (bohatera podręcznika, innej znanej postaci), inni uczniowie zadają pytania (o wiek, wzrost, oczy, nos, włosy, tuszę) i zgadują, o kim mowa.

H.

Mama ma czarne /ciemne włosy (jak atrament).

Mama ma złote oczy.

Lekcja 5

W sklepie papiernym. Nazwy kolorów.

Słownictwo: *gruby, cienki zeszyt, duży zeszyt, piórniki, gumka, ołówek, długopis, pióro, notes, pisak, kalkulator, farby, kredki, plecak, pisak*.

Wprowadzenie nazw kolorów: *biały, czarny, czerwony, zielony, niebieski, żółty, pomarańczowy, brązowy, kolorowy* i inne (*liliowy, beżowy*).

Gramatyka: wprowadzenie biernika l.poj. (Acc. sg.) rzeczowników nieżywotnych. Zaimki: *ten, tamten*.

Konstrukcja: *proszę, poproszę* o + B./ Acc.; *chcę* + B./ Acc.; *mam* + B./ Acc.; pytania: *Czy chcesz...? Co chcesz? Jaki chcesz piórniki?* Potwierdzenie i zaprzeczanie: *Tak, chcę. Nie. Nie chcę.*

Niezbędny komentarz do konstrukcji *prosić, poprosić* o: zasadniczo za poprawną uznaje się konstrukcję *prosić* o + B. – do niej odnosi się reguła w podręczniku². Coraz bardziej popularna w uzusie konstrukcja *prosić* + B., akceptowana przez S. Mędadka, pojawia się w pojedynczych przykładach³.

C.

Uczeń odgaduje, co znajduje się na obrazkach i podpisuje:

To jest zeszyt.

To jest kalkulator.

To jest pióro.

² Por. A. Markowski, *Słownik poprawnej polszczyzny*, Warszawa 2006.

³ Por. S. Mędak, *Praktyczny słownik łączliwości składniowej czasowników polskich*, Kraków 2005.

To jest ołówek.

To jest linijka.

D.

Uczeń słucha wiersza i podpisuje odpowiednie kolory nazwami z wiersza: zielony, czerwony, liliowy, beżowy, biały.

Lekcja 6

Kot, który mówi. Lekcja powtórzeniowa.

A.

Komiks przedstawia zabawną historyjkę o mówiących zwierzętach domowych. Przed jej wysłuchaniem można z uczniami powtórzyć słownictwo i konstrukcje z historyjki. Obrazki w komiksie ułożone są w niewłaściwej kolejności. Podczas pierwszego słuchania uczniowie zaznaczają kolejność obrazków literami (właściwą przedstawia nagranie). W czasie drugiego słuchania uczniowie uzupełniają dymki o znane konstrukcje.

Ustawienie obrazków – z góry w dół: I kolumna – D, B, E; II kolumna: A, F, C.

Uzupełnienie dymków: A [Cześć, jestem Henia. / Ile masz lat?]; B [Mam już dwa lata.]; D [Cześć, Krysiu./ Cześć]; E [Do widzenia/ Do zobaczenia].

C.

Zabawę *Mam!*, utrwalającą słownictwo, inicjuje nauczyciel – wybiera przedmiot i nazywa go według wskazań tabeli (np. C1), jednocześnie zadaje pytanie: *Co tam masz?* Wskazany uczeń odpowiada, nazywając przedmiot.

Przykładowe rozwiązania: A1 - Mam kota. B1 - Mam linijkę. A2 – Mam książkę. B3 - Mam krzesło. C4 – Mam psa. D5 – Mam tort.

D.

1. fałsz;
2. prawda;
3. prawda;
4. fałsz;
5. fałsz.

E.

1. Proszę czerwoną gumkę i zielony zeszyt.
2. Chcę brązowy plecak i kolorową linijkę.
3. Mam długie włosy i duże oczy.
4. Mam mały nos i jasne włosy.
5. To pióro jest czarne.
6. Ten chłopiec jest gruby, a tamten szczupły.

Lekcja 7

Na basenie. Zamawianie jedzenia, płacenie. Przymiotnik odrzeczownikowy.

Słownictwo: *ser, kurczak, ryba, ciastko z jabłkiem, sałatka owocowa, sałatka warzywna, lody, coca-cola, fanta, sok pomarańczowy, herbata, kawa, cukier, jabłko, pomidor, ananas, zapiekanka, pizza, frytki, ciasto z owocami, naleśnik; czasowniki: lubić, zjeść, jeść, zamawiać, kupować.*

Gramatyka: odmiana czasownika: *jeść*; wprowadzenie narzędnika l.poj. (Instr. sg.) po przyimkach (*Z czym? Z ananasem*); przymiotnik odrzeczownikowy: *owoc – owocowy, pomarańcza – pomarańczowy, warzywo – warzywny.*

Konstrukcje: *Na co masz ochotę? Mam ochotę na + B./ Acc.; Z czym jest naleśnik? Naleśnik z + N./ Instr.; Co jesz? Jem + B./ Acc.; Co zamawiasz? Zamawiam + B./ Acc.; Jestem głodny. Chce mi się jeść. Ile to kosztuje? Liczenie pieniędzy: dwa złote, pięć złotych, osiemnaście złotych.*

Komentarz do części gramatycznej

W lekcji 7 w odniesieniu do rzeczowników nieżywotnych – nazw potraw i przedmiotów przeznaczonych do zjedzenia, jak: *naleśnik, kotlet, banan, pomidor* (por. też: lekcja 17, ćwiczenie 6), wprowadzamy biernik z końcówką zerową (według normy wzorcowej). Należy jednak pamiętać, że słowniki poprawnościowe jako równorzędną dla tej grupy rzeczowników, ze względu na dużą frekwencję w tekstach i duży zasięg społeczny, uznają także końcówkę *-a* (*jeść kotleta, banana*), charakterystyczną dla biernika rzeczowników gramatycznie męskożywotnych.

E.

1. Pizzeria nazywa się „Marco”.
2. To numer 3536219.
3. Pizzeria znajduje się na ul. Katowickiej.

4. Jest otwarta codziennie od 11.00 do 22.00, w niedziele od 12.00 do 22.00.

F.

Przykładowe rozwiązanie:

Szkolny bufet „Dobre jedzonko” zaprasza!

Jesteśmy blisko: obok szkolnej szatni.

Bufet jest czynny codziennie – pracujemy bez przerwy w czasie przerw.

Nasze hasło: Nasze kanapki jesz ze smakiem!

Tel. 0605 841222

Polecamy:

sok pomarańczowy – 1,50 zł

kanapka z serem – 1,80 zł

kanapka z pomidorem – 1,80 zł

sałatka jarzynowa – 2,00 zł

sałatka owocowa – 2,50 zł

jabłko – 0,50 zł

G.

Dzieci piją coca-colę.

Dzieci jedzą czekoladę, hamburgery, frytki, chipsy, francuskie sery, pizzę, marcepan, bakłażany, lody.

Babcia proponuje: kluski, zupę, kaszę i racuchy.

To nie jest zdrowe jedzenie.

A.

zdrowe jedzenie: mleko, zupa, ziemniaki, kasza, bakłażany;

niezdrowe jedzenie: czekolada, frytki, hamburgery, chipsy, francuskie sery, coca-cola, kluchy, kotlety, racuchy, pizza, lody, marcepan.

B.

Rozmowę na temat jedzenia inicjuje nauczyciel.

Przykładowe rozwiązania:

zdrowe szybkie dania: śniadanie – mleko, jogurt, kanapka z serem; obiad: zupa jarzynowa, kasza, ryba,

sałatka jarzynowa; deser: sałatka owocowa, pieczone jabłko; kolacja: kanapka z pomidorem, kanapka z szynką.

Lekcja 8

Rozmowa z babcią. Koniugacje. Czas teraźniejszy.

Słownictwo: *robić, oglądać, sprzątać, czytać, słuchać, liczyć, kupować, spać, mówić, rozmawiać, śpiewać, pisać, myć się, leżeć, siedzieć, fotografować, odpoczywać, pracować, biegać, odrabiać zadanie, grać, gotować, podróżować, malować, telefonować, tańczyć, bawić się, uczyć się* i inne.

Gramatyka: wprowadzenie koniugacji (I, II i III), odmiana czasownika w czasie teraźniejszym; zdania złożone współrzędnie – łączne (spójnik **i, oraz**), przeciwstawne (spójnik **a, ale**), rozłączne (spójnik **ani, lub**) – na prostych przykładach (próby wprowadzenia w tekstach i ćwiczeniach).

Konstrukcje: *Co lubisz robić? Lubię + czytać, pisać...*

Wprowadzenie

Lekcja wymaga wprowadzenia przez nauczyciela czasowników ukazanych na ilustracjach. Może to być rozmowa na temat aktualnych czynności uczniów lub stanu przedmiotów znajdujących się w klasie.

Pomocne będą też fotografie lub ilustracje ukazujące ludzi w akcji.

Następnie można przystąpić do wysłuchania części A. i wykonania zadania. Może ono zainspirować do „przepracowania” tematu za pomocą metody dramy: nauczyciel dzieli uczniów na niewielkie grupki, które przygotowują scenki polegające na wykonywaniu konkretnych czynności. Pozostali uczniowie odgadują i opisują przedstawione czynności.

B.

1. Marek bardzo lubi **śpiewać** w chórze szkolnym, a jego siostra Kryśka uwielbia **malować** obrazy.

2. Jurek nie lubi **oglądać** telewizji, ale całymi dniami może **grać** w piłkę na boisku szkolnym.

3. Ania uwielbia **czytać** książki, a Elżbieta lubi **bawić się** lalkami.

C.

Pani Basia – a.; Kasia – b.; Ania – c.; nasza nauczycielka – a.

D.

Przykładowe opowiadanie

1. Królewicz ma dobry humor. Ptak śpiewa, a królewicz idzie i słucha ptaka. 2. Królewicz siedzi i trzyma żabkę. 3. Mała żaba jest piękna i królewicz całuje żabkę. 4. Żabka nie zamienia się w królową, ale królewicz zamienia się w żabę.

E.

Czasowniki dźwiękonaśladowcze: *ryczą, skrzypią, piszczą, wyją, chrapią*.
 Czasowniki oznaczające ruch: *biją się, szczypią, skaczą, sfrunął*.
 Uczniowie wykonują te czynności.
 Akcja toczy się w klasie.

F.

Marek czyta. Krysia słucha muzyki. Jurek gra w piłkę. Ania bawi się lalką. Tata ogląda telewizor. Mama gotuje.

Lekcja 9

Czym się interesujesz? Zainteresowania.

Słownictwo: sport, dyscypliny sportowe: *piłka nożna, koszykówka, siatkówka, tenis, pływanie, jazda na rowerze/ kolarstwo, gimnastyka, jazda na rolkach, hokej, narciarstwo, jazda na łyżwach*; inne rodzaje zainteresowań: *literatura, muzyka, kino, telewizja, moda, motoryzacja, Internet, gry komputerowe, informatyka, taniec; hobby; czasowniki: interesować się, lubić, uwielbiać...*

Gramatyka: biernik i narzędnik l.poj.

Konstrukcje: *lubię + B./ Acc.; uwielbiam + B./ Acc; interesuję się + N./ Instr.; mam pasję; Chcę + bezokolicznik/ inf. + B./ Acc.* (typu: *chcę namalować obraz*) Pytania: *Co lubisz robić? Czym się interesujesz?*

B.

Pływak, łyżwiarz, piłkarz, koszykarz, kolarz, siatkarz.

C.

1. b, 2. b, 3. c, 4. a.

D.

A-4, B-1, C-2, D-3.

E.

Piosenka może być podstawą do płaśów, jednocześnie jest to znakomita okazja do powtórzenia słownictwa określającego części ciała człowieka. Dzieci uczą się piosenki i zabawy ruchowej, która polega na wskazywaniu/ dotykaniu wymienianych części ciała w rytm piosenki śpiewanej w coraz szybszym tempie.

F.

Przykładowe rozwiązanie

Lubię czytać książki. Interesuję się literaturą i malarstwem. Nie lubię uprawiać sportu, choć interesuję się łyżwiarstwem figurowym.

G.

Przykładowe rozwiązanie

Mamy wolny dzień. Co chcesz dzisiaj robić? Możemy pójść do kina albo do parku. Ja chętnie jeżdżę na rowerze, a ty?

Lekcja 10

Droga do domu. Wskazywanie kierunków, orientacja w mieście i na planie miasta.

Słownictwo: obiekty w mieście: *szkoła, hipermarket, przedszkole, kino, teatr, poczta, muzeum, szpital, dworzec kolejowy, basen, siłownia, boisko, park, kościół, rynek, restauracja, kawiarnia, apteka, kiosk, przystanek, ulica, skrzyżowanie, pasy/ zebra, przejście dla pieszych*; pojazdy: *pociąg, tramwaj, autobus, metro, samochód*; kierunki, odległości: *w prawo, w lewo, prosto, po prawej stronie, po lewej stronie, naprzeciwko, blisko, daleko – niedaleko*; czasowniki: *mieszkać, skręcić, iść, jechać, trzeba, musieć*.
 Gramatyka: *musisz, trzeba + bezokolicznik: iść, jechać; odmiana czasowników iść i jechać; zaimek osobowy (ja, ty) w mianowniku i bierniku l.poj. i l.mn. (Nom. i Acc. sg. i pl.); zaimek dzierżawczy: mój, twój*
 w mianowniku i bierniku l.poj. (Nom. i Acc. sg.).

Konstrukcje: *Gdzie mieszkasz? Gdzie jest basen, szkoła, szpital...? Przepraszam, jak dojechać do...? Trzeba iść... To niedaleko, blisko...*

Musisz skręcić... Musisz jechać autobusem (tramwajem) numer...

Formy wypowiedzi: opis drogi do celu.

B.

1. pomóc/ do dworca/ blisko/ ulicy/ w prawo/ stronie;
2. poczta/ niedaleko/ w lewo/ naprzeciwko;
3. Szkoły/ daleko/ szkoła.

C.

1. Krysia. 2. Paweł. 3. Krysia i Paweł.

D.

Rysunek drogi Marka do nauczycielki.

E.

Test bezpiecznego zachowania się na drodze.

W Polsce, Niemczech, we Francji: 1.d, 2.c lub a, 3.a, 4.b, 5.b, 6.: 1) zatrzymuję się na chodniku, 2) patrzę w lewo, 3) patrzę w prawo, 4) jeszcze raz patrzę w lewo, 5) jeśli jezdnia jest wolna przechodzę.

W Wielkiej Brytanii, w Japonii, w Indiach: 1.d, 2.c, 3.a lub b – unikamy chodzenia blisko krawędzi chodnika tyłem do nadjeżdżających samochodów, 4.a, 5.b, 6: inna odpowiedź: A. stosujemy kod zielonego przejścia; B. dochodzę do miejsca, z którego jestem widoczny; C. zatrzymuję się na chodniku (1); D. rozglądam się i nasłuchuję dźwięku nadjeżdżającego pojazdu; E. ustępuję miejsca pojazdom i jeszcze raz rozglądam się i nasłuchuję; F. w bezpiecznym momencie przechodzę prosto przez drogę – bez przebiegania.

F.

Wiersz wymaga wzorowego odczytania przez nauczyciela. Dopiero potem może on prosić uczniów o głośne czytanie. Wspomaga ich także podczas szukania odpowiedzi na pytania.

Przykładowe odpowiedzi:

Dzieci grają w piłkę blisko ulicy.

Samochód też może „zagrać” w piłkę.

Lepiej nie grać w piłkę z samochodem.

Nie można grać w piłkę blisko ulicy.

G.

Wskazówki według schematu mapy miasta, str. 48, np.:

Idziesz prosto aż do apteki/ poczty/ kina. Skręcasz w lewo, idziesz dalej prosto. Na skrzyżowaniu przechodzisz na drugą stronę ulicy.

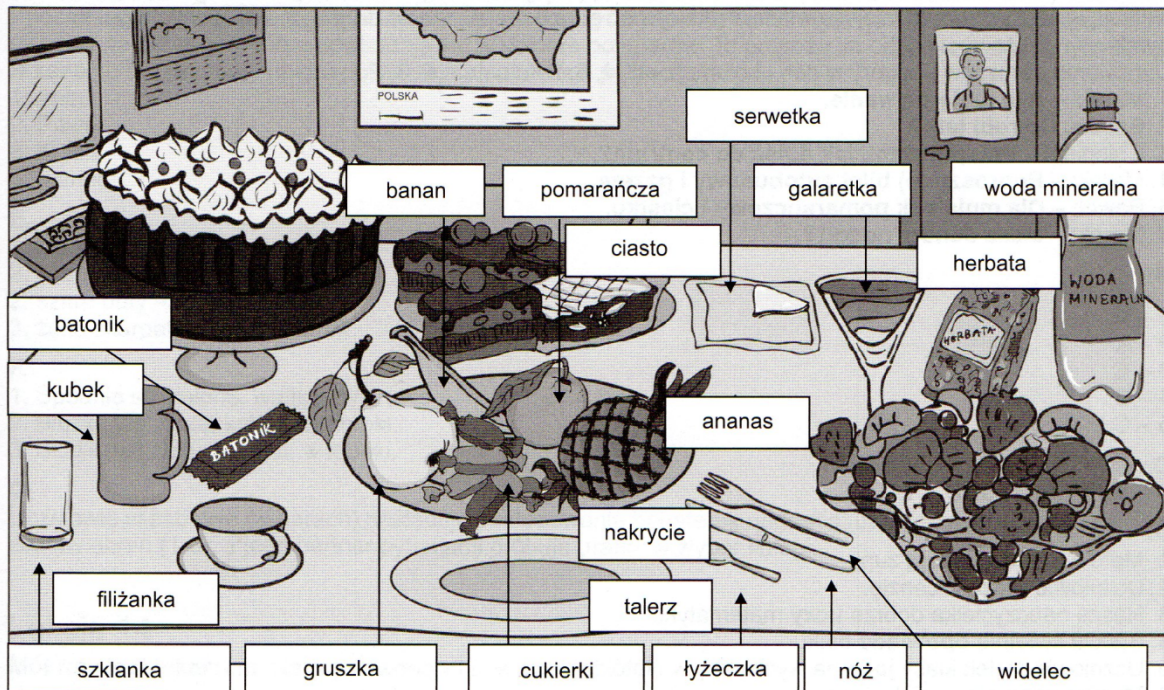
Lekcja 11

Spotkanie u Marka. Nazwy naczyń, napojów i przekąsek.

Słownictwo: woda mineralna, ciasto, tort, sałatka, czekolada, oranżada, galaretka, cukierek, batonik, banan, gruszka, herbata, nazwy naczyń i sztuczków: kubek, filiżanka, widelec, łyżeczka, nóż, kubek, talerz, szklanka, serwetka, nakrycie.

Gramatyka: dopełniacz l.poj. (Gen. sg.) rzeczowników nieżywotnych; zaimki wskazujące: tu, tam.

Konstrukcje: Nie lubię, nie znoszę + D./ Gen., ale: nie mam ochoty na + B./ Acc.; powtórzenie: mam ochotę na; lubić + B./ Acc.

A.

B.

1. stół/ łyżeczka;
2. kubka/ kubek/ talerz;
3. widelec/ widelec/ wodę/ serwetka.

C.

Ania je tort.
 Jurek i Kasia nie lubią tortu.
 Jurek je ciasto.
 Mama Marka piecze świetne ciasta.
 Tort jest pyszny.
 Marek zrobił zakupy z tatą.

D.

Łyżka jest siostrą widelca.
 Łyżka jest gruba.
 Widelec nie chce jeść zupy.
 On je tylko drugie dania.
 Po rozmowie na temat wiersza nauczyciel dzieli uczniów na kilka grup i zachęca do przygotowania gry dramatycznej związanej z tekstem (z podziałem na role) i prezentacji przedstawień.

E.**Kącik gwiazdy – odpowiedzi****A.**

1 – c, 2 – e, 3 – a, 4 – d, 5 – b.

B.

1. Kasia nie lubi ciasta.
2. Ona lubi mięso i sałatkę.
3. Ja także lubię mięso i sałatkę.
4. Czy ona lubi amerykański film?
5. Kasia lubi pływanie.

Lekcja 12

Jesteśmy razem. Powtórzenie.**A.**

Obrazki w komiksie nawiązują do wcześniejszych historyjek – ustawiono je w niewłaściwej kolejności. Właściwą – przedstawia nagranie. Słuchanie nagrania należy poprzedzić przypomnieniem wcześniejszych komiksów (słownictwa, konstrukcji). Uczniowie słuchają płyty dwa razy. W czasie pierwszego słuchania wpisują w wyznaczonym miejscu właściwą kolejność obrazków. W czasie drugiego – uzupełniają puste dymki.

Ustawienie obrazków – z góry w dół: I kolumna – 1, 4, 6; II kolumna: 5, 3, 2.

1. Marek: – **A ja lubię pływanie.**
2. Babcia: **Co robi tata?**
3. Chłopiec: – **Przepraszam, jak dojść do centrum?**
4. Marek: – **Poproszę (o) bilet autobusowy i gazetę.**
5. Paweł: – **Dla mnie sok pomarańczowy i ciastko.**
6. Marek: – **Masz ochotę na tort?**

B.

- 1 – D
- 2 – A
- 3 – E
- 4 – B
- 5 – C

C.

A – 3; B – 4; C – 2; D – 1.

D.

1. Marcin z Kasią **gotują** zupę.
2. Uczniowie **piszą** recenzję.
3. Nasza nauczycielka dobrze **uczy** matematyki.
4. Babcia świetnie **opowiada** bajki.
5. Uczniowie piątek klasy **jadą** na wycieczkę w piątek.
6. Monika **uczy się** angielskiego.

E.

1. **jeść** kanapkę z serem, szynką i ogórkiem;
2. lody z ananasem i pomarańczą;
3. **jechać** autobusem **do** szkoły;
4. **jeździć** rowerem z koleżanką;
5. Paweł **interesuje się** piłką i pływaniem.

F.

Wykonanie zadania dobrze rozpocząć od powtórzenia słownictwa określającego obiekty miejskie i zaznaczenia ich na przedstawionym w podręczniku schemacie (np. dworzec PKP, kiosk, poczta, szkoła, szpital). Następnie uczniowie pracują w parach: losują karteczki z określonym miejscem, w którym się znajdują i celem, do którego zmierzają. Ćwiczą wzajemnie zadawanie pytań o drogę i opisywanie drogi dojścia do celu.

G.

Zadanie, polegające na uzupełnieniu luk w wierszu, nie należy do łatwych. Może wymagać odczytania pełnego tekstu przez nauczyciela.

Kolejne luki uzupełnione przez: *przejsć, chcę, gram, zielone, proszę, mogę, bezpiecznie.*

Odpowiedź:

Gra w zielone oznacza w wierszu zachowanie zgodne z przepisami ruchu drogowego. Tradycyjnie słowa te oznaczają polską, wiosenną grę: kto z grających nie ma przy sobie zielonego listka lub źdźbła trawy, daje fant.

Lekcja 13

Szkolna dyskoteka. Nazwy ubrań.

Słownictwo: *spódnica, sukienka, spodnie, dżinsy, szorty, bluzka, podkoszulek, pasek, buty, skarpetki, kurtka, płaszcz, sweter, rajstopy, pasek, szalik, golf*, też: *spódnica w kratkę, koszula w paski, podkoszulek w kropki*; przysłowki: *zawsze, często, rzadko, nigdy*.

Gramatyka: wyrażenie przyimkowe (w kratkę, w paski, w kropki), rzeczownik z przydawką przyimkową; przysłówek nieodprzymiotnikowy. Ortografia (pisownia dwuznaków, ó-u, np.: *dżinsy, podkoszulek, płaszcz, koszula, spódnica, sukienka, bluzka*).

Konstrukcje: *noszę, wkładam* + B./ Acc.; *jestem ubrany, ubieram się* + B./ Acc., ale: *wkładam, noszę* (nie: *ubieram*) *kapelusz; nie mam* + D./ Gen.

C.

A – 3, B – 1, C – 2.

D.

Podczas wykonywania tego zadania, utrwalającego użycie nowych konstrukcji, należy zwrócić uwagę uczniów na szczegóły, które powtarzają się w ubiorze bohaterów. To pomoże im odpowiedzieć na pytania w zadaniu E. (elementy ubioru powtarzają się u dwóch postaci).

1. Ania
2. Paweł
3. Krysia
4. Marek

E.

1. biała bluzka w czerwone kropki – Ania i Krysia;
2. czarne buty – Krysia i Ania;
2. szare buty – Paweł i Marek;
3. żółte skarpetki – Ania i Marek.

F.

1. Spodnie są zielone, wąskie, w kratkę.
2. Bluzka jest biała, krótka, w kropki.
3. Szalik jest żółty, szeroki, w kropki.

G.

Uczniowie w zabawie (w parach) naśladują postępowanie bohaterki nagrania: uczeń wybiera określony zestaw ubrań (1-6), a jego partner pytaniami próbuje „trafić” w wybór kolegi.

Lekcja 14

Mój tata jest lekarzem. Nazwy zawodów i pokrewieństw.

Słownictwo: powtórzenie i rozszerzenie – **babcia, dziadek, mama, tata, wujek, ciocia, brat, siostra, kuzyn, kuzynka, rodzina**; wybrane nazwy zawodów: *lekarz, aktor, żeglarz, malarka, policjant, kucharz,*

informatyk, piłkarz, muzyk, tancerka, pielęgniarka, murarz, sekretarka, listonosz, nauczycielka; dodatkowo: tekst, scena, rola, zapach, farba, spokój, nuta, instrument; siekać, kroić, mieszać, tworzyć; nazwy narodowości (Niemiec, Francuz, Czech, Polak, Anglik, Amerykanin).

Gramatyka: narzędnik l.poj. jako forma orzecznika (*Adam jest Polakiem i piłkarzem*). Ortografia (pisownia dwuznaku rz).

Konstrukcje: *Skąd on pochodzi? On pochodzi z + D./ Gen. (z Francji). Kim on jest? On jest + N./ Instr.*

A.

Nagranie do zadania jest obszerniejsze niż zapis w podręczniku – obejmuje czynności, które wykonują reprezentanci różnych zawodów. Można wykorzystać ten typ opisu (co on/ ona robi) do dalszych ćwiczeń.

C.

A – 2, B – 4, C – 3, D – 1.

1. On jest aktorem. 2. Ona jest kucharką. 3. On jest malarzem. 4. Ona jest muzykiem.

E.

Nauczyciel zachęca uczniów do podjęcia w parach gry komunikacyjnej. Uczeń wybiera jedną z zaprezentowanych rodzin, drugi – zadaje pytania o zawody, jakie wykonują jej członkowie i odgaduje, którą z rodzin wybrał kolega.

F.

1. sprzedawca – tralalawca, policjantka – tralalantka, kucharz – tralalukarz, lekarz – tralalekarz, muzyk – tralaluzyk.

2. Kuzyn, kuzynka, ciocia, wujek, babcia, dziadek.

Lekcja 15

Andrzejki. Zabawy i wróżby (spotkania z tradycją). Zaproszenie.

Słownictwo: *andrzejki, andrzejkowe wróżby, wosk, buty, włosy, zabawa, zaproszenie, imieniny*, imiona: *Andrzej, Katarzyna*; inne: *panna, kawaler, mąż, żona, tradycja, kultura, przysłowie*; czasowniki: *wróżyc, lać, wybierać, układać*.

Gramatyka: mianownik l.mn. (Nom. pl.); utrwalenie dopełniacza (Gen.) oraz biernika l.poj. i l.mn. (Acc. sg. i pl.) zaimka osobowego *ty, wy*.

Konstrukcje: *wróżyc z + D./ Gen.; lać + B./ Acc. (wosk); zapraszać + B./ Acc. (kogo?); zaproszenie na + B./ Acc. (andrzejki)*.

Frazeologia: *jeden za drugim, wyjść za mąż*.

Formy wypowiedzi: zaproszenie – jego niezbędne elementy (Kto? Kogo? Kiedy? Z jakiej okazji? Gdzie zaprasza?); opowiadanie (o tradycji) w czasie teraźniejszym.

Element kulturowy: zwyczaje andrzejkowe (wróżenie, lanie wosku, układanie butów, inne zabawy), przysłowia.

B.

Kolejność wróżb: 4 – buty, 2 – karteczki, 1 – figurki z wosku, 3 – mierzenie włosów.

C.

1. Dziewczyny leją wosk do wody. Powstaje woskowa figurka. Cień figurki pokazuje wróżbę.

2. Dziewczyny losują karteczki z imionami chłopców.

3. Dziewczyny mierzą włos palcami. Wróżą imię chłopca z długiego włosa.

4. Dziewczyny ustawiają buty aż do drzwi. Która wygra – pierwsza wyjdzie za mąż.

D.

Nauczyciel powinien zastosować metodę analizy i twórczego wykorzystania wzoru. Podczas analizy gotowego zaproszenia warto przypomnieć uczniom formę biernika zaimka osobowego (*ty*), by wprowadzić także formułę ustnego zaproszenia: *zapraszam cię na urodziny, imieniny...*

E.

Zaproszenie

Serdecznie zapraszamy Panią Wandę Mrowiec na zabawę andrzejkową. Początek zabawy: piątek (29.11), godzina 16.00. Miejsce: sala gimnastyczna. Przygotowujemy wiele atrakcji: tańce, wróżby i czary. Uczniowie klasy piątej

F.

poniedziałek, wtorek, środa, czwartek, piątek, sobota, niedziela

G.

1. panny.

2. malowane, pięknie wystrojone.

3. np. *Karolinka, Bystra woda, Alfabet kaszubski*

Zorganizowanie konkursu piosenki ludowej powinien zainicjować nauczyciel – warto wykorzystać metodę projektu – rozdzielić zadania wśród uczniów i skorzystać z pomocy innych nauczycieli.

Lekcja 16

Krysiu, gdzie jesteś? Opis wyglądu zewnętrznego. Komunikat.

Słownictwo: powtórzenie i rozszerzenie – wzrost: *niski, wysoki*; sylwetka: *szczupła, zgrabna, barczysta*; włosy: *jasne, ciemne, blond, siwe, krótkie, długie, kręcone, proste*; oczy: *niebieskie, brązowe, małe, duże, wesołe*; usta: *duże, różowe, czerwone, wąskie*; nos: *mały, długi, krótki, zadarty*; uszy: *odstające*; nogi; ręce; twarz: *okrągła, podłużna, blada, smutna, wesoła, sympatyczna*; okulary; wąsy; widzieć, szukać; nazwy sklepów.

Gramatyka: wołacz (Voc.) rzeczownika l.poj. (imion); mianownik i narzędnik rzeczownika l.poj. w formie orzecznika.

Konstrukcje: *Szukam + D./ Gen*; *nie widzę + D./ Gen.*; *moja mama jest + niską kobietą (N./ Instr.)* lub *moja mama jest + niska (M./ Nom.)*; *nosić/ mieć okulary*; próba wprowadzenia konstrukcji porównania (*usta jak maliny – mieć usta jak maliny*) – ćwiczenia.

Formy wypowiedzi: komunikat, opis wyglądu człowieka.

Lekcja powinna rozpocząć się od powtórzenia znanych elementów opisu wyglądu (por. rozdział 4.) w związku z tym, iż zadanie A. odwołuje się do znajomości słownictwa z tamtej części.

A.

Uczniowie uzupełniają luki w zestawie cech wyglądu zewnętrznego z nagrania. Trudność zadania polega na tym, że brakujące nazwy cech są w nagraniu umieszczone w kontekście opisu konkretnych osób: Kasi, kolegi i Tadzia. W przypadku trudności można wykonać zadanie podczas dwu-, trzykrotnego wysłuchania nagrania.

Oczy – duże, brązowe, wesołe.

Usta – małe.

Nos – prosty, piegowaty.

Włosy – krótkie, blond, jasne, ciemne.

Wzrost – niski.

Sylwetka – szczupła.

Ubranie – niebieskie dżinsy.

B.

W tej części lekcji warto wprowadzić metodę analizy i twórczego wykorzystania wzoru, by uczniowie dobrze opanowali schemat komunikatu/ ogłoszenia – por. zadanie C (zwrócenie uwagi odbiorcy komunikatu, nazwanie „zguby”, krótki opis wyrazistych cech zaginionej osoby/ rzeczy, podanie adresu lub numeru telefonu, ewentualna nagroda).

C.

Nauczyciel dzieli uczniów na grupy i zachęca do pracy metodą dramy. Uczniowie wymyślają sytuacje związane z poszukiwaniem dzieci i określają wyglądy. Warto przygotować kilka karteczek z zarysowanymi sytuacjami, gdyby uczniowie mieli problemy z wymyśleniem sytuacji.

Przykładowe rozwiązanie:

Uwaga, szukam syna. Ma na imię Kuba i ma sześć lat. Jest ubrany w niebieskie spodnie, szarą koszulkę i czerwony sweter. Ma okrągłą twarz i jasne włosy. Nosi szarą czapkę. Jest niski i szczupły. Ktokolwiek widział Kubę proszony jest o kontakt z mamą, Lucyną Czarnecką. Numer telefonu: 608907033.

D.

apteka – lekarstwo;

kiosk – gazety, prasę, bilety autobusowe, bilety tramwajowe;

kwiaciarnia – kwiaty;

sklep papierniczy – zeszyty, papier;

sklep odzieżowy (butik) – kurtkę, spodnie, płaszcz;

drogeria – pastę do zębów, mydło;

sklep obuwniczy – buty.

E.

Zuzia ma na sobie: starą spódnicę w kratkę.

Zuzia jest mała (nieduża). Ma małą brodę i mały nos (jak muszelka). Ma duże oczy (jak pięcioletki) i kręcone, welniane włosy (loki).

F.

Zadanie inicjuje nauczyciel – uczniowie mogą sporządzać portret pamięciowy jakiegokolwiek wymyślonej istoty.

Przykładowe rozwiązanie:

Poszukujemy złego ducha!

Rysopis: średni wzrost, szczupła sylwetka. Twarz podłużna, blada, nos długi, wielkie, czarne oczy, czarne, długie włosy. Zwykle nosi biały, długi płaszcz i duży, czarny kapelusz. Straszy przed klasówkami. Za każdą informację – wysoka nagroda. Kontakt: tel. 0601577484.

Lekcja 17

Nie lubię jeść... Nazwy potraw. Sporządzanie listy zakupów. Określanie ilości produktów.

Słownictwo: rozszerzenie słownictwa związanego z jedzeniem – *kotlety, kluski, jajka ziemniaki, sałata, zupa (pomidorowa, grzybowa, jarzynowa), kielbasa, sos, mięso, dżem, miód, masło, cebula, makaron, mleko, jogurt, budyń, chleb, deser, herbatniki, banany, truskawki, ogórki, parówki, jabłka, pączki, grzyby*; ilości jedzenia: *kromka, puszka, plaster, miska, paczka, słoik, kawałek, kubek, karton, butelka, kostka*; nazwy smaków: *słodki, kwaśny, słony*; inne cechy potraw: *łusty, zdrowy, smaczny, miękki, twardy*.

Gramatyka: dopełniacz l.mn. (Gen. pl.) rzeczowników; próba wprowadzenia zdania złożonego współrzędnie, przeciwstawnego (spójnik *a* – ćwiczenia).

Konstrukcje: *Nie chcę jeść + D./ Gen.*; *Nie znoszę + D./ Gen.*; *Proszę, jedz + B./ Acc.*

Formy wypowiedzi: sporządzanie listy zakupów.

A.

Część A. oparta jest na tekście nagrania. Podczas pierwszego słuchania uczniowie zaznaczają produkty, które Komp lubi (+) i te, których nie lubi (-).

B.

Przed drugim wysłuchaniem nagrania uczniowie zapoznają się z pytaniami do części B; w trakcie nagrania zaznaczają nazwy posiłków przy lubianych i nielubianych potrawach. Potem odpowiadają na pytania.

Komp na śniadanie lubi jajka, nie lubi kotletów.

Na obiad Komp lubi zupę grzybową i kluski, nie lubi zupy pomidorowej i ziemniaków.

Na deser Komp lubi banany, a nie znosi truskawek.

D.

Nie lubię/ nie znoszę: jabłek, pomidorów, gruszek, herbatników, ciastek, bananów, wody, jogurtu, soku, mleka, ryb, parówek, bananów, marchwi, makronu, jabłek, masła, miodu, dżemu, budyniu, kotletów, kapusty, cebuli, jajek, pączków, grzybów, chleba, ziemniaków, sałaty, kurczaka.

E.

coca-cola – puszka coca-coli – dwie puszkę coca-coli;

szynka, ser – plaster szynki, sera – cztery plastry szynki, sera;

budyń, truskawki – miska budyniu, truskawek – dwie miski budyniu, truskawek;

herbatniki, parówki – paczka herbatników, parówek – jedna paczka herbatników i jedna paczka parówek;

dżem – słoik dżemu – trzy słoiki dżemu;

tort, pizza – kawałek tortu, pizzy – cztery kawałki tortu, pizzy;

jogurt – kubek jogurtu – trzy kubki jogurtu;

mleko, sok – karton mleka, soku – dwa kartony mleka, soku;

woda, sok – butelka wody, soku – trzy butelki wody, soku;

masło – kostka masła – dwie kostki masła.

F.

Lista zakupów: 6 pomidorów, 2 paczki herbatników, 3 kartony mleka, 10 jabłek, 5 bananów, 6 gruszek, 10 jajek, 2 kostki masła, 1 chleb/ 1 bochenek chleba.

G.

1. Marchewka, strączek (grochu), dynia, sałata, ogórek.

2. Marchewka jest ruda; ogórek jest zielony i wąsaty, ma zielony garnitur, sandały i czapkę, dynia jest żółta.

3. Pogoda podlewa ogórki deszczem z chmurki.

Lekcja 18

Krysia i Marek grymaszą. Powtórzenie.

Dodatkowe słownictwo: *wnuk, wnuczek, wnuczka, syn – synek, filatelista, czytelnik*.

Gramatyka: próba wprowadzenia zdania złożonego współrzędnie, przeciwstawnego (spójnik *ale* – ćwiczenia).

Dodatkowa konstrukcja: *grać na skrzypcach* (do opanowania pamięciowego).

A.

Obrazki w komiksie nawiązują do wcześniejszych historyjek, ale są ułożone w niewłaściwej kolejności. Właściwe uporządkowanie przedstawia nagranie. Należy je poprzedzić przypomnieniem wcześniejszych komiksów (słownictwa, konstrukcji, treści). Uczniowie słuchają nagrania dwa razy. W czasie pierwszego słuchania wpisują w wyznaczonym miejscu właściwą kolejność obrazków. W czasie drugiego – mogą ułożyć litery oznaczające obrazki w kolejności wyznaczonej przez nagranie oraz zwrócić uwagę na opisy osób i czynności (przygotowanie do zadania B.).

1 – C; 2 – D, 3 – A, 4 – B, 5 – G, 6 – H, 7 – E, 8 – F. [C, D, A, B, G, H, E, F]

B.

A. Co robi Marek? Marek pisze zaproszenia.

W co jest ubrany Marek? Marek jest ubrany w bluzę w paski.

B. Co robi tata? Tata siedzi w samochodzie.

C. Co robi Krysia? Krysia się ubiera.

W co jest ubrana Krysia? Krysia jest ubrana w zieloną kurtkę i białą bluzkę w czerwone kropki. Ma czerwone szorty i zielone rajstopy.

D. Co robią tata i mama? Tata dzwoni do szpitala, a mama maluje.

E. Gdzie są Krysia i Marek? Co oni tam robią? Krysia i Marek wychodzą z kina. Idą na lody.

F. Czego nie chce jeść Marek, a czego Krysia? Marek nie chce jeść zupy. Krysia nie chce jeść kotletów i ziemniaków.

G. Gdzie są rodzice z dziećmi? Co robi Krysia? Rodzice robią zakupy. Krysia wychodzi ze sklepu.

H. Co robią rodzice i Marek? Rodzice i Marek szukają Krysi.

D.

Jagódka jest czarna, ma czarne oczy, granatową buzię i seledynową sukienkę. Ma też czarne serce.

Jagódka ma śmieszne granatowe ręce i czapeczkę na głowie. Jagódka mieszka w lesie.

E.

1. sweter i czerwoną spódnicę;

2. w dżinsy i w niebieską koszulę;

3. uczniem/ dobry uczeń;

4. nauczycielka/ dobrą nauczycielką;

5. Francuzką/ z Francji;

6. Krysi/ siostry;

7. bluzkę i spodnie;

8. bananów;

9. klusek;

10. jajek.

F.

1. Zaproszenie piszą uczniowie klasy piątej.

2. Zapraszają uczniów klasy drugiej

3. Okazją jest wspólne gotowanie.

4. Spotkanie będzie w czwartek o 16.00.

5. spotkanie odbędzie się w sali nr 15 w szkole.

G.

Chłopiec jest: wnuczkiem, synem, uczniem, piłkarzem, filatelistą, kolarzem, muzykiem, czytelnikiem.

Lekcja 19

Utrwalenie. Niezwykłe przygody i zwykły dzień.

1.

tort, gumka, jabłko, szafa, biurko, piłka, zeszyt, ołówek, książka, samochód, dom, kalkulator, samolot, szkoła, ławka, długopis, plecak, linijka, czekolada, lalka, łóżko, telefon, krzesło, tablica

2.

dziewięć, trzynaście, siedemnaście, szesnaście, jedenaście, osiemnaście.

3.

Przykładowe rozwiązanie:

1. Cześć./ Cześć, jak się masz?

2. Dobry wieczór./ Dobry wieczór, Marku.

3. Dobranoc pani./ Dobranoc.

4.

2. Krysia – Tak, lubię lody.

3. Marek – Nie, nie lubię sałatki owocowej. Wolę pizzę.

4. Paweł – Tak, lubię tort.

5. Henia – Nie, Henia nie lubi mięsa. Woli mleko.

6. Pikuś – Nie, Pikuś nie lubi mleka. Woli mięso.

5.

Po wykreśleniu sylab składających się na nazwy członków rodziny pozostaje hasło: **Tu lata samolotik odrzutowy.**

6.

1. Ania lubi czytać książki. Ona nie lubi piłki nożnej.
2. Krysia lubi oglądać telewizję. Ona nie lubi czytać książek.
3. Marek lubi telewizję. On nie lubi słuchać muzyki.
4. Paweł lubi piłkę nożną. On nie lubi oglądać telewizji.
5. Ania lubi słuchać muzyki. Ona nie lubi pływania.
6. Krysia lubi słuchać muzyki. Ona nie lubi grać w piłkę.
7. Marek lubi grać w piłkę nożną. On nie lubi czytać książek.
8. Paweł lubi pływanie. On nie lubi oglądać telewizji.

7.

Kolory w krzyżówce

1. niebieski;
2. zielony;
3. liliowy;
4. granatowy;
5. czarny;
6. czerwony;
7. pomarańczowy;
8. żółty.

Hasło: Kolorowy.

8.

1. zabiera;
2. gryzie;
3. goni;
4. robi;
5. zatrzymuje.

9.

Grać – gracie, biegać – biega, iść – idziesz, słuchać – słuchasz, gotować – gotuję, czytać – czytam, pisać – piszemy, śpiewać – śpiewają.

10.

1. Idę prosto.
2. Idę obok dżungli.
3. Wchodzę na drabinę.
4. Skręcam w lewo na most.
5. Idę na plażę.
6. Mogę popłynąć do domu.

11.

1. Krysia biegnie radosna leśną drogą i nagle...
2. Brr! Coś lepkiego przykleja jej się do twarzy.
3. Krysia krzyczy ze strachu i chce ściągnąć z nosa to „coś”.
4. Co to może być? Ściąga z twarzy cienkie nitki.
5. To sieci pająka krzyżaka, zastawione na owady.
6. Są niewidoczne i ludzie często je niszczą.

12.

1. W sklepie.
2. W restauracji.
3. W kiosku.
4. Na ulicy, w mieście.
5. W szkole.
6. W sklepie odzieżowym.

13.

Przykładowe rozwiązanie:

Najpierw idziesz prosto do kina, a potem skręcasz w prawo i idziesz dalej prosto. Obok sklepu spożywczego skręcasz w lewo i idziesz prosto około 5 minut. I już jesteś na miejscu.

14.

Zaproszenie

Klasa V a zaprasza **wszystkich** na koncert muzyki rockowej w piątek, 16 kwietnia 2008 roku, o godzinie 16.00. W sali gimnastycznej wystąpi zespół „Ryczące Smoki”. Cena biletu 5 zł.

15.

Przykładowe rozwiązanie:

cukierki, 10 ciastek, 3 duże pizze, tort, 5 kartonów soku, 10 puszek coca-coli, 10 jabłek, 10 pomarańczy, 2 pudełka lodów, 3 czekolady, 3 paczki paluszków, 1 paczka herbaty.

16.

Możliwe definicje:

Aktorka – pracuje w teatrze, gra role.

Nauczyciel – pracuje w szkole, uczy dzieci.

Informatyk – pracuje w firmie z komputerami, obsługuje komputery, pisze programy komputerowe.

Policjantka – pracuje w komisariacie, ściga przestępców, kieruje ruchem drogowym.

Lekarz – leczy ludzi.

Muzyk – pracuje w filharmonii, gra w zespole muzycznym, gra na instrumencie.

Kucharz – pracuje w restauracji, gotuje.

Malarka – maluje obrazy.

Uczeń – uczy się w szkole.

17.

Przykładowe rozwiązanie:

Uwaga! Szukam Jesieni. Wygląda jak piękna kobieta. Ma na sobie kolorową sukienkę z liści czerwonych, żółtych, brązowych i korale z jarzębiny. Na głowie ma koronę z liści. W rękach niesie kolorowe, jesienne bukiety. Kto spotka panią Jesień jest proszony o kontakt ze mną. Numer telefonu 032562834.

18.

1 – B, 2 – D, 3 – A, 4 – C.

19.

Możliwe opisy:

Krysia ubiera się w niebieskie dżinsy, wysokie brązowe buty, kolorowy sweter w paski, kolorowy szalik i czapkę. Nosi też czasem szarą kurtkę i brązową torebkę. Ma też w szafie kolorową bluzkę w kratkę.

Basia nosi: sukienkę w kratkę, białą bluzkę i różowy sweter. Basia ma też w szafie szarą czapkę i szare rękawiczki oraz czapczkę w kratkę. Nosi też białe adidas i niebieskie klapki.

20.

1. tak;

2. nie;

3. nie;

4. tak.

21.

1. Paweł ma czternaście lat. Interesuje się piłką nożną, lubi jeść lody i pić sok. Jeździ do szkoły na rowerze. Po lekcjach lubi czytać książki.

2. Krysia ma osiem lat. Ona interesuje się koszykówką, lubi tort i herbatę. Jeździ do szkoły autobusem. Po lekcjach zawsze słucha muzyki.

3. Krzysz ma jedenaście lat. Interesuje się kolarstwem, lubi mięso i coca-cola. Jeździ do szkoły tramwajem. Po lekcjach zawsze odrabia zadanie domowe.

4. Hania ma sześć lat. Interesuje się lalkami, lubi słodycze i mleko. Nie chodzi jeszcze do szkoły. W wolnym czasie zawsze bawi się lalką.

5. Bartek ma osiem lat. On interesuje się narciarstwem, lubi owoce i wodę mineralną. Jeździ do szkoły pociągiem. Po lekcjach zawsze ogląda telewizję.

6. Wojtek ma siedemnaście lat. On interesuje się muzyką, lubi jeść pizzę i pić sok. Jeździ do szkoły na motorze. Po lekcjach zawsze biega w parku.

7. Agnieszka ma dziesięć lat. Ona interesuje się literaturą, lubi ryby i napoje. Jeździ do szkoły samochodem. Po lekcjach lubi gotować z mamą.

8. Kasia ma dwanaście lat. Interesuje się filmem, lubi czekoladę i wodę. Jeździ do szkoły pociągiem. Po lekcjach zawsze sprząta.

22.

Mecz dziś wieczorem. Na szkolnym boisku. Piłkarz

Spotkanie na basenie aktualne. Pływak

Wyjazd na narty dziś wieczorem. Narciarz

W kawiarence internetowej jest szybki Internet. Informatyk

23.

1. pracuje; 2. uczą się; 3. idą; 4. ma; 5. czytać; 6. sprawdza; 7. bawią się.

24.

1. muzeum

2. hipermarket

3. basen

4. dworzec kolejowy

5. szkoła

6. restauracja

7. rynek
Hasło: miejsce

25.

1. prosi;
2. pieszo.
3. motoryzacją.
4. urodzinach.
5. słodycze.
6. film.
7. ulicy.
8. Przepraszam, jak dojść do centrum?

Test końcowy

Rozumienie ze słuchu

1.

1 – b, 2 – a, 3 – c, 4 – a, 5 – a, 6 – a, 7 – b, 8 – b, 9 – b, 10 – c, 11 – b, 12 – a, 13 – a, 14 – b, 15 – c

2.

1 – nogi; 2 – stół; 3 – kroi; 4 – ciasteczka; 5 – noszą; 6 – pyta; 7 – pracę; 8 – nogi; 9 – nie; 10 – bołą.

Poprawność gramatyczna

1.

1. lekarką; 2. chemikiem; 3. studentem; 4. uczy; 5. pracy; 6. Mama; 7. zmywa; 8. zamiata; 9. brata; 10. zadanie.

2.

1. brązowych; 2. czerwone; 3. siwy; 4. żółty; 5. ciemnoczerwonym; 6. jasnozielonych.

3.

1. One; 2. Ona; 3. On; 4. My; 5. ty.

Rozumienie tekstu pisanego

1.

1. nie; 2. tak; 3. nie; 4. nie; 5. tak; 6. nie; 7. nie; 8. tak; 9. nie; 10. nie.

2.

1. Amelka chodzi do Szkoły Czarownic im. Hermenegildy Pokręconej.
2. Nie jest to tak dobra szkoła, jak Akademia Magii czy Ośrodek Kształcenia Wróżek i Czarodziejów.
3. Szkoła Czarownic im. Hermenegildy Pokręconej słynie za to ze zdarzających się w niej nagłych wybuchów i zniknięć i – w ogóle – częstych czarodziejskich pokręceń.
4. Najlepsza przyjaciółka Amelki, Marylka, też chodzi do tej szkoły, więc Amelka cieszy się bardzo, że pojadą razem do szkoły.
5. 1 września wsiadają na miotły i lecą na lekcje.

